

As a warning for discredited witnesses

לאזהרה לעדים זוממים –

OVERVIEW

The גמרא concluded that the reason the רבנן maintain that the ע"ז do not receive חייב מלקות twice (once for testifying falsely that the accused is זמם, the punishment of זמם, כאשר זמם, and once for transgressing the לאו of לא תענה (לא תענה is not a stand alone לאו (which is punished by מלקות), but rather is serves as a warning to ע"ז that if they testify falsely they will be liable to receive the punishment of זמם. כאשר זמם. Our תוספות explains why this answer was not given previously in the first case of the משנה regarding (ומלקות) ממון.

asks: תוספות

ואם תאמר לעיל גבי מעידים שחייב מאתים זוז לימא האי טעמא לרבנן -

And if you will say; previously in the first case of the משנה regarding where the ע"ז testified that the accused owes two hundred זוז, let the גמרא say this reason why the רבנן maintain that they do not receive מלקות, because לא תענה is an אזהרה for ע"ז -

למה ליה למימר מכדי רשעתו נפקא¹ -

Why did the גמרא need to say that the רבנן derive the פטור of מלקות from כדי (מלקות ומלקות) the גמרא could have given (the same answer the גמרא gives for the סיפא) רשעתו in the רישא by רישא.

answers: תוספות

ויש לומר דהכי קאמר לאזהרת עדים זוממין שמעידין באיש פלוני שחייב מלקות -

And one can say; that this is what the גמרא means that לא תענה is necessary for (only) in a case where the ע"ז testify regarding some person that he is liable for מלקות (the second case in our משנה) -

דלא הוי לקי מכאשר זמם אי לאו הזהיר דלא ענש עונש הגוף אלא אם כן הזהיר² -

Where the rule is that the ע"ז would not receive מלקות (even) on account of זמם, if not for the warning of לא תענה, for the תורה does not mete out a punishment for the body (מיתה or מלקות), unless the תורה warns that it is forbidden, by writing a לאו (in our case the לאו of לא תענה) -

אבל לעיל דמיירי מכאשר זמם דממון³ ודאי לא בעי⁴ אזהרה:

¹ משום רשעה אחת אתה מחייבו וא"א מחייבו משום ב' רשעיות since פטור ממלקות [דברים (תצא) כה,ב].

² Therefore in the case of מלקות the לא תענה is needed for an אזהרה (in order we should be able to carry out the כאשר זמם with a corporal punishment). It cannot be used as an independent לאו for an additional מלקות.

³ The ע"ז testified that the accused owes זמם מאתים זוז.

⁴ We find numerous times in the תורה where there is a חיוב ממון (by שומרים or נזיקין, etc.) where one is obligated to pay even though there is no לאו which prohibits this action. See 'Thinking it over'.

However previously (in the first case of the משנה) **where we are discussing a** **מזמ of money, certainly there is no need for an אזהרה** (of לא תענה) to make them pay. Therefore the question was let them receive מלקות for transgressing the לאו of לא תענה since in this case it is not necessary for an אזהרה. Therefore the גמרא needed to answer that they do not receive מלקות because of כדי רשעתו.

SUMMARY

Corporal punishment requires a פסוק as an אזהרה (otherwise מזהירין אא"כ מזהירין); however monetary payments are due without an אזהרה.

THINKING IT OVER

ממון explains that in a case of וממון ומלקות, where no אזהרה is needed for the ממון⁵. לא תענה justifiably asks that there should be a חיוב מלקות for transgressing לא תענה. Seemingly however, just as we say concerning a בי"ד that לאו שניתן לאזהרת מיתת בי"ד that there is never מלקות for transgressing this לאו (even if in this particular case there can be no בי"ד),⁶ we should say the same regarding the לאו of לא תענה; since it teaches us the אזהרה for מזמ (in corporal cases), therefore it can never be used as לאו for מלקות (even in ממון cases)! What is the difference between these two cases?!

⁵ See footnote # 4.

⁶ See previous תוס' ד"ה ורבנן.

⁷ See חידושי רפאל (לר' רפאל שלזינגר) in משהו עד"ז.